

Kedves Testvérek!

„Menj, hited meggyógyított téged.” Az elmúlt két vasárnap olyan evangéliumi szakaszokat olvastunk, amellyel igyekeztünk körbejárni, leírni, valahogyan megtapasztalni a hitünknek a titkát. Minden egyes evangéliumi történet hitünk újabb és újabb megközelítését adja számunkra. Az elmúlt vasárnap az engedelmes hitre figyelhettünk. A mai történet arra figyelmeztet, hogy a hit egy gyógyító hit. Mi indíthatja ezt a személyt, ezt a samaritánust, aki visszamegy Jézushoz, miután meggyógyult? Mit mondhatnánk el róla, és rajta keresztül mi üzenete számunkra? A mi hitünkről, meggyünk-e vissza megköszönni gyógyulásunkat Jézushoz, vagy elmegyünk mi is, mint a kilenc meggyógyult leprás.

Ha megpróbáljuk belehelyezni magunkat, a leprások helyzetébe, és egyszer csak ott találjuk magunkat az úton, mert ezt mondja az evangélista, hogy „út közben megtisztultak”. Abba a fölfoghatatlan helyzetbe kerülnek, átélik azt, hogy meggyógyulnak, egyszer csak a sebeik már nem úgy vannak. Fölfoghatatlan, de azért el tudjuk képzelni. Ebben a helyzetben, nyilvánvaló előtte volt egy nagyon erős sorsközösség köztük. Nyilván kitaszítottként átélhették azt, hogy ha valakire egyáltalán számíthatnak, hát egymásra. Most együtt gyógyulnak meg. Amitől még inkább egy sokkal nagyobb összetartozást élhettek meg. Akkor van egyetlen egy valaki, és mondhatnánk ezt most így, aki otthagyja a sorstársait, és ott hagyja a kilencet, és egyszer csak valami nagyon egyéni döntésre jut. Otthagyja a többieket, akikkel eddig megosztotta mindenét, az életet, akikkel való közösség, azt jelentette, hogy egyáltalán életben tud maradni.

Ezzel a nagyon egyéni úttal, ahogyan ő visszamegy Jézushoz, a hitnek kifejezi azt a világot, hogy éppen az Istennel való kapcsolatunkban egy közösség részeként is élünk, de személyek is vagyunk. Bennünk van az a finom érzékenység, hogy mikor kell, nem abba az irányba menni, amerre kilencen mennek. Egy olyan irányba, amerre lehet, hogy ebben a pillanatban nem indult el senki, sőt egyedül fogok menni. Jézus azt mondta, „Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak!” Tudjuk jól, hogy azért mondja ezt, mert a pap volt hivatalos személy, hogy megállapíthatta azt, hogy valaki meggyógyult. Ha ezt megállapította, hogy meggyógyult, akkor az illető visszatérhetett a közösségbe. Ezért mondta azt, hogy „Menjetek, és mutassátok meg magatokat a papoknak!”.

De most akkor képzeljük el azt a belső dilemmát, miközben Jézus, a mester, aki meggyógyította őket, és azt mondta „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak!”. Kétség kívül most nem megy, hogy megmutassa magát a papoknak, hanem érez valami nagyon erőteljes, belső késztetést, ami az istenkapcsolatából fakad, valami nagyon személyes, és tulajdonképpen elindul akár azzal a dilemmával is, hogy „Most mit fog szólni a Mester? Hát éppen Jézus mondta azt, hogy menjek és mutassam meg magam papoknak, és most visszamegyek hozzá?” Pont a vele való találkozásból fakad az, hogy vissza akarok menni.

Mikor ez a meggyógyult beteg a saját, nagyon személyes és egyedi és egyéni döntésére és visszaindul Jézushoz, ez egy személyes döntés. Amikor, a hitünknek ehhez a nem csak nagyon személyes, hanem nagyon egyedi részéhez érünk, akkor ott újból és újból belső dilemmák és feszültségek fognak keletkezni.

Az első gondolat, hogy valami gyógyító és erőt tartalmazó hithez jussunk, arra az érzékenységre van szükségünk, hogy vállaljuk annak a feszültségét is, amiből egyébként erő származik majd. Hogy ebben az egyediségünkben egy ideig úgy járjunk az úton, hogy nincs mellettünk és velünk senki sem. Amikor majd egészen közel érünk Jézushoz – mert hiszen ezért indultunk el, hogy Neki hálát adjunk – pontosan nem tudjuk, hogyan is lesz.

Közben pedig ez a valaki, aki kiszakítja magát abból a közösségből, ami számára az életet adta – nem végérvényesen és örök érvényűen. Valami nagyon egyénit éljen meg és

fejezzék ki – tulajdonképpen elindul, hogy közösséget vállaljon Jézussal, közösséget vállaljon egy zsidó rabbival, szamaritánusként. És hogy ezzel a közösség-vállalással nagyon sok mindent kockáztasson. Pontosan ugyanúgy, mint azzal, ahogyan egyáltalán elindult. Mert kétség kívül mikor megtörténik a hálaadása, Jézus tulajdonképpen másodszor is azt mondja neki, hogy „Menj! Menj!” Hova fog visszatérni ez az ember? Nyilván a saját közösségébe, nyilván a saját vallásos közegébe, szamaritánusként a szamaritánusokhoz.

Tehát amikor ez a valaki visszamegy, hogy közösséget vállaljon szamaritánusként a zsidó Jézussal, és aztán ott a tanítványokkal, és a többiekkel, annak szintén van kockázata. Ennek az embernek a hitében ott van a nyitottság, hogy valami nagyon egyénit és egyedít tegyen, és ebből a szempontból bátor legyen. Ott van az is, hogy közösséget vállaljon Jézussal, és ebből a szempontból is bátor legyen.

Ennek a meggyógyult beteg embernek a hitében ott van, ott van az a nagyon szép, talán utazás vagy játékosság, rugalmasság és folyamat, hogy képes nagyon bízni. A bizalom az, amikor azt mondja „Mester, könyörülj rajtam!” Micsoda bizalom! Hiszen ő még leprás. Nem kapta meg a felmentést, nem lehet tudni, hogy ebből mi fog kisülni. Aztán ott van benne a meggyőződés. A meggyőződés arra, ami mindenféle belső feszültség ellenére azt mondatja neki, oda fogok menni és le fogok borulni, és nem érdekelnek az emberek, hogy nem pont olyan fajta, mint én, vagy mint mi. Akkor is leborulok, és hálát adok Istennek.

Ez meg egy meggyőződés, hogy a hitünknek az ereje ebben a rugalmasságban van benne, hogy tudunk bízni, és aztán kikristályosodik belőlünk a meggyőződés. Engedjétek meg egy nagyon... hát olyan esendő példát. Egy műtét után sűrű sorokban kellett mennem gyógytornászhoz. Egyszer csak a gyógytornász, ahogy mondja, hogy most még jobban kéne hajlítani a lábat, és most már 90 fok fölött vagyunk, és ez nagyszerű. Nagyon ösztönzött arra, hogy hajtsak sokat térdet az Oltáriszentség felé, mert az is edzés. Akkor azt mondja, hogy „Mert az úgy van, minél rugalmasabb az izomzat, annál erősebb.” Ez olyan volt nekem, mint valami életbölcseesség, hogy a rugalmasság és az erő milyen sajátosan tartozik össze. Azt mondja „Nem az a baj azzal, hogyha nem tudja majd teljesen így behajlítani, és teljesen kinyújtani, hogy hát kisebb az a mozgástartomány. Nem ez a baj vele, mert azzal el lehet éldegélni. Hanem ha rugalmatlan marad az izom, nem tud teljesen elernyedni, és nem tud teljesen megfeszülni, akkor maga erőtlenné lesz. A hitünknek ez a fajta rugalmassága, amivel az erő is megérkezik!

Akkor a hitünknek két gyerekbetegségét muszáj megneveznem. Egyik, amikor valaki görcsösen egyoldalú, a másik pedig, a hitnek a másik gyerekbetegsége, a teljes lelki sivárság. Az életben rengeteg gazdagság van, ebben a gazdaságban választani, dönteni kell, hogyha a rugalmasságunkból erő fakad, és ez azt jelenti, hogy tudok dönteni, és nem azt jelenti, hogy görcs megakadályoz a szabad döntésben.

Akkor ez azt is jelenti, hogy egyszer csak azzal a feszültséggel, és a feszültségből fakadó erővel is tudunk mit kezdeni, hogy az egyik oldalon ott van a hitünknek az egyértelműsége, a másik oldalon meg a világ sokszínűsége, és az egyértelműség miatt nem áldozzuk föl a sokszínűséget. A sokértelműség miatt, mert tudunk róla, és elfogadjuk, van kiállásunk az egyértelműség mellett. Ebben a kettőben rugalmasan és otthonosan tudunk mozogni.

A mai evangéliumban itt van ez a meggyógyult ember, és tulajdonképpen látszólag nem sokat tesz. Kiált egyet, „Mester, könyörülj rajtam!” Aztán visszamegy, és hálát ad. És mégis, ebben a látszólag nagyon kevésben ott rejlik a hite, embersége, Istennel való kapcsolatra való képessége. Amen.